

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/16/2019
Identifikačné číslo spisu: 1113010951
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1113010951.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. júna 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného R. F. W. a spol., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného A. L. R. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2015, sp. zn. 4To/88/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného A. L. R. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 5. mája 2015, sp. zn. 8T/19/2013 (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) uznal (okrem iných) obvineného A. L. R. za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

obžalovaní R. F. W., A. L. R., C. H. a C. W. J. spoločne s J. L. sa spojili za účelom páchania trestnej činnosti a od presne nezisteného dňa, minimálne od mája roku 2011 do 7. januára 2013, J. L. do 3. mája 2012 a obžalovaný L. R. A. do 25. novembra 2012, v Bratislave a jej okolí, ako aj na iných bližšie nestotožnených miestach na území Slovenskej a Českej republiky v spolupráci s ďalšími osobami z prostredia vietnamskej komunity žijúcimi a podnikajúcimi na území Slovenskej a Českej republiky, najmä s R. W.-om, obžalovaným a uväzneným v Českej republike, organizovali a zabezpečovali obchod s vypestovanou, spracovanou a vysušenou marihuanou, najčastejšie tým spôsobom, že na pokyn obžalovaných R. F. W.-a a C. H.-a, a počas jeho neprítomnosti aj C. W. J.-a, J. L. a obžalovaný C. W. J. ako kuriéri prevážali vypestovanú a vysušenú marihuanu z Českej republiky na územie Slovenskej republiky, kde sčasti dochádzalo k jej ďalšej distribúcii a sčasti prostredníctvom J. L. alebo iného kuriéra k jej ďalšiemu prevozu na územie Rakúska a Maďarska,

príčom dňa 25. novembra 2012 obžalovaní R. F. W., C. W. J. a A. L. R. vycestovali do Českej republiky za účelom zrealizovania ďalšieho obchodu s marihuanou tým spôsobom, že obž. C. W. J. z autopožičovne prenajal osobné motorové vozidlo zn. Škoda Fabia combi svetlej farby EČ Q. XXXS. (ďalej len „vozidlo Škoda Fabia“), na ktorom obvinení dňa 25. novembra 2012 v popoludňajších hodinách vycestovali do Českej republiky do Lipníku nad Bečvou na stretnutie s R. W.-om, ktoré za účelom prevzatia marihuany dohodovoril obžalovaný R. F. W.. Prevzatie marihuany obvinení uskutočnili tým spôsobom, že toho istého dňa 25. novembra 2012 v čase o 15.35 hod. v C. nad Q. na B. ul. obžalovaný A. L. R. z vozidla Škoda Fabia vytiahol dva prázdne cestovné kufre, preložil ich do vedľa pristaveného motorového vozidla zn. VW Transporter modrej farby V. XBXXXX, kde ich neznáma osoba naplnila vrecami s marihuanou a asi po piatich minútach ich obžalovaný A. L. R. naplnené preložil späť do batožinového priestoru vozidla Škoda Fabia, z ktorého ich následne spoločne s obžalovaným C. W. J.-om vyložili na G. ul. na parkovisku pred OC Lidl a čakali na privolaný taxík. Po príchode taxíka zn. Plymouth Voyager červenej farby EČ H.XXXXXX (ďalej len „taxík“) taxikár predmetné kufre za asistencie obžalovaného R. F. W.-a a obž. C. W. J.-a naložil na zadné sedadlá taxíka, do ktorého si na predné sedadlo k vodičovi prisadol aj obv. A. L. R., zatiaľ čo obžalovaný R. F. W. a obžalovaný C. W. J. nasadli do vozidla Škoda Fabia a taxík smerujúci na územie Slovenskej republiky nasledovali ako tzv. sprievodné vozidlo. Po prekročení hraníc SR na diaľnici D2 v colnom priestore hraničného prechodu Brodské bol taxík a v ňom sediaci obž. L. R. A. v čase o 18.30 hod. kontrolovaný a kontrolou bolo zistené, že predmetné dva cestovné kufre obsahovali celkovo štyri hermeticky uzatvorené plastové vrecia s obsahom zelenej sušenej rastliny, pričom skúmaním Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru bolo zistené, že dve vrecia pochádzajúce z jedného kufra obsahovali konope s celkovou hmotnosťou 9 891,7 g, z toho upotrebitelný materiál mal hmotnosť 6 993,43 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 17,9 % hmotnostného, obsahujúce 1 251,824 g tetrahydrokanabinolu, čo zodpovedá 41 728 - 69 934 obvykle jednorazovým dávkam drogy a ďalšie dve vrecia pochádzajúce z druhého kufra obsahovali konope s celkovou hmotnosťou 9 998,3 g, z toho upotrebitelný materiál mal hmotnosť 7 608,71 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 18,8 % hmotnostného, obsahujúce 1 430,437 g tetrahydrokanabinolu, čo zodpovedá 47 681 - 76 087 obvykle jednorazovým dávkam drogy, pričom celková hodnota tzv. čistej drogy o celkovej hmotnosti 14 602,14 g by na tzv. čiernom trhu predstavovala sumu minimálne 73 010,70 eur, pričom rastliny rodu Cannabis (konopa) sú v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradené do I. skupiny omamných látok a tetrahydrokanabinol je v zmysle tohto zákona zaradený do I. skupiny psychotropných látok, pričom obvinení na zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami nemali povolenie v zmysle zákona.

Obvinenému bol za to okresným súdom podľa § 172 ods. 3, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 38 ods. 3 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 48 ods. 4 Tr. zák., zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Okresný súd zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil obvinenému trest prepadnutia veci: jeden cestovný kufor hnedej farby so zlatým vzorom a jeden cestovný kufor čiernej farby, nachádzajúcich sa v trestnom depozite Okresného súdu Bratislava I. Podľa § 65 ods. 1 Tr. zák. okresný súd uložil obvinenému i trest vyhostenia v trvaní 5 rokov.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 15. októbra 2015, sp. zn. 4To/88/2015 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) podľa § 319 Tr. por. odvolania obvinených R. F. W. a A. L. R. zamietol ako nedôvodné.

Obvinený, prostredníctvom ustanoveného obhajcu, dňa 5. novembra 2018 napadol dovolaním, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por., uznesenie krajského súdu ako i konanie tomuto rozhodnutiu predchádzajúce.

Obvineného obhajovacie práva mali byť hrubo porušené tým, že pri obmedzení jeho osobnej slobody dňa 25. novembra 2012 a následnom výsluchu dňa 26. novembra 2012 absentoval obhajca, s ktorým by sa mohol poradiť.

Napádané prvostupňové rozhodnutie je podľa mienky obvineného nepresvedčivé, keďže sa v ňom okresný súd nevysporiadal s rozpormi vo výpovediach, a tak isto s ďalšími predloženými dôkazmi, ako boli videonahrávky či zvukové záznamy, na ktorých sa obvinený, resp. hoci len jeho hlas, nenachádza.

Okresný súd nesprávne aplikoval hmotnoprávne ustanovenia, čím nastala situácia, že obvinenému privodil neprimerane vysoký trest. Ďalšie pochybenie spôsobil v prípade, keď sa v prípravnom konaní nevysporiadal so zásadou špeciality, ktorá tu nebola dodržaná.

Rozhodnutia oboch súdov sú podľa obvineného založené na extrémnom nesúlade so skutkovými a právnymi zisteniami, na nevysporiadaní sa so vznesenými námietkami, na nerešpektovaní základných ústavných princípov platiacich pre trestné právo, na svojoľnej interpretácii a aplikácii noriem trestného práva a na absolútnej nespravodlivosti.

Svojoľnou aplikáciou predpisov došlo vo veci k naplneniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zásadné porušenie práva na obhajobu obvineného nastalo nielen pri jeho vlastnom výsluchu, ale tiež pri výsluchoch svedkov. Prvostupňový súd porušil zásadu zákazu tzv. deformácie dôkazov, keď vyvodil skutkové zistenia, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania, a teda svojím konaním nevytvoril presvedčivé a zákonné rozhodnutie, keďže rozhodnutie je založené na nezákonne vykonaných dôkazoch. Okresný súd pri hodnotení dôkazov neprihliadal na zásadu in dubio pro reo a na zásadu prezumpcie neviny. Zo samotného skutku navyše nie je jasné, či sa naplnila skutková podstata kvalifikovaného trestného činu. Skutok opomína objektívnu aj subjektívnu stránku, pričom súd sa na preukázanie viny neprípustne podieľal v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Tým došlo k naplneniu aj ostatných dôvodov dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g), i) Tr. por.

Na základe vyššie uvedeného, obvinený navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“), aby podľa § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 a § 389 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v neprospech obvineného a aby zrušil rozsudok okresného súdu.

K dovolaniu obvineného sa písomne vydarila prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava podaním, ktoré bolo prvostupňovému súdu doručené dňa 9. januára 2019.

Uviedla v ňom, že predmetné dovolanie považuje za nedôvodné, keďže ním napádané rozhodnutia sú vecne správne a v súlade so zákonom. Súd podľa jej názoru postupoval zákonne a dôvodne pri rozhodovaní o vine, uložení druhu trestu a jeho výmere. Príslušný súd sa podrobne vysporiadal a správne vyhodnotil všetky dôkazy predložené v konaní pred súdom jednotlivo i súhrne, ako je to podrobne uvedené v odôvodnení prvostupňového rozsudku. Zákonnosť a dôvodnosť rozsudku, nakoniec, potvrdil aj odvolací súd. V posudzovanom konaní rovnako neboli zistené ani porušenia práva obvineného na obhajobu, a to ani v prípravnom konaní, kedy bol v procesnom postavení obvineného vypočutý niekoľkokrát, a to aj za prítomnosti obhajcu. Obhajca obvineného sa pravidelne zúčastňoval aj nariadených hlavných pojednávaní.

Záverom prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava vyslovila názor o neexistencii dovolacích dôvodov v preskúmvanej veci tak, ako to má na mysli § 371 Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie obvineného a nezistil v ňom žiadnu formálnu prekážku, pre ktorú by ho bolo potrebné odmietnuť postupom podľa § 382 písm. a), b), alebo d) až f) Tr. por. Na strane druhej však najvyšší súd dospel k zrejmému záveru o nepreukázaní dôvodov dovolania v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Na úvod považuje najvyšší súd za potrebné podotknúť, že dovolanie v zmysle § 368 a nasl. Tr. por. si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s tretím stupňom v rámci súdneho konania, ktorým sa za rovnakých podmienok možno účinne domáhať zmeny napádaného rozhodnutia. Dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že pri jeho uplatnení musí výrazným spôsobom

prevyšovať záujem na zákonnosti a spravodlivosti súdneho rozhodnutia nad jeho stabilitou. Tomu zodpovedá aj taxatívny výpočet dovolacích dôvodov v § 371 ods. 1, ods. 3 Tr. por., ktorými sa možno domáhať zmeny právoplatného rozhodnutia, resp. aj jemu predchádzajúceho konania.

V úzkej nadväznosti na predchádzajúci odsek nemožno opomenúť ani právnu úpravu prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu, pokiaľ ide o jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2, § 385 ods. 1 Tr. por., ktorá sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1 až ods. 3 Tr. por., ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). Zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania teda znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním vymedzuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. To znamená, že najvyšší súd nebude preberať jeho aktivitu a iniciatívne zisťovať ďalšie (v dovolaní neoznačené) chyby napadnutého rozhodnutia alebo aj jemu predchádzajúceho konania, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. napĺňa okolnosť, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Z označeného dovolacieho dôvodu vyplýva, že k jeho naplneniu nemôže dôjsť pri akomkoľvek porušení práva obvineného na obhajobu, nakoľko takéto porušenie musí dosahovať určitú - zásadnú intenzitu, čím sa má na mysli predovšetkým porušenie práva na povinnú obhajobu v zmysle § 37 Tr. por. Najvyšší súd zároveň v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky pripomína, že za zásadné porušenie práva na obhajobu v intenciách § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako ani vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. (ZSP 21/2010, R 7/2011, ZSP 16/2013, R 14/2015). Uvedený záver vyplýva z toho, že Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti. V tomto ohľade platí výlučne zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por. Zjednodušene povedané, vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv obvineného, teda nie je porušením jeho práva na obhajobu a v zmysle toho ani adekvátnym dovolacím dôvodom.

Zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby (obvineného) z 25. novembra 2012, ČVS: ORP-242/OVK-SI-212 (zv. č. VI, č. l. 1955-1956), vyplýva, že predmetný zaisťovací úkon bol vykonaný v súlade s § 85 ods. 1 Tr. por. po predchádzajúcom súhlase prokurátorky. Z obsahu predmetnej zápisnice je tiež zrejmé, že obvinený bol poučený v zmysle § 85 ods. 6 Tr. por. o tom, že má právo zvoliť si obhajcu a radiť sa ním už v priebehu zadržania a že má právo požadovať, aby obhajca bol prítomný pri jeho výsluchu podľa § 85 ods. 4 Tr. por., ibaže by bol obhajca v lehote tam uvedenej nedosiahnuteľný.

Zo zápisnice o výsluchu zadržaného - podozrivého (obvineného) z 26. novembra 2012, ČVS: ORP-242/OVK-SI-2012 (zv. č. VI, č. l. 1958-1960), ktorej sa osobne zúčastnil i tlmočník, vyplýva, že obvinený bol poučený v zmysle § 34 ods. 1 a § 122 ods. 1 Tr. por. Obvinený sa v tejto súvislosti vyjadril, že v danom procesnom štádiu nežiada o ustanovenie obhajcu, pričom si ho ani sám nevoľí. Aj táto zápisnica bola obvineným riadne podpísaná v súlade s § 59 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 37 ods. 1 písm. c) Tr. por. po vznesení obvinenia musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní, ak ide o konanie o obzvlášť závažnom zločine.

Ako ďalej vyplýva z obsahu predloženého spisového materiálu, obvinenie za stíhanú trestnú činnosť bolo dovolateľovi vznesené dňa 26. novembra 2012 (zv. VI, č. l. 1940-1941), pričom na základe písomnej žiadosti vyšetrovateľky Policajného zboru (zv. VI, č. l. 1961) bol obvinenému ustanovený obhajca opatrením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava z 26. novembra 2012, sp. zn. Tp 1312/2012 (zv. VI, č. l. 1962).

V kontexte vyššie uvedeného, najvyšší súd nezistil žiadne porušenie obhajovacích práv obvineného v

súvislosti s poskytovaním formálnej obhajoby v namietnutej úvodnej fáze trestného konania.

Obvinený bez akejkoľvek vysvetľujúcej argumentácie za ďalšie pochybenie označil nedodržanie zásady špeciality v posudzovanom prípade [táto okolnosť by mohla predstavovať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. s poukazom na § 9 písm. b) Tr. por.; pozn. najvyššieho súdu].

Zásada špeciality (§ 496 a § 497 Tr. por.) je úzko spätá s podstatou inštitútu extradície, keď štát „prepúšťa“ osobu, ktorú má vo svojej územnej jurisdikcii, na územie iného štátu len z presne vymedzeného dôvodu, teda pre konkrétne trestné činy. Na trestné činy, ktoré osoba spácha po vydaní do dožadujúceho štátu sa zásada špeciality neuplatní, na tieto trestné činy už vydávajúcí štát svoju ochranu neposkytuje.

Z predloženého spisového materiálu pritom vyplýva, že obvinený bol v súvislosti s preskúmanou trestnou činnosťou zadržaný príslušníkmi Kriminálneho úradu finančnej správy na území Slovenskej republiky dňa 25. novembra 2012. Trestné stíhanie obvineného prebiehalo po celý čas väzobne (so započítaním času od momentu zadržania od 25. novembra 2012 do dňa 15. októbra 2015, kedy bolo vyhlásené uznesenie odvolacieho súdu). Zásada špeciality tu teda nemohla byť porušená jej nedodržaním.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd po preskúmaní podaného dovolania dospel k záveru, že naposledy označený dovolací dôvod je v preskúmanej trestnej veci uplatnený len formálne, nakoľko obvinený vo svojom podaní neoznačuje žiaden konkrétny nezákonným spôsobom vykonaný dôkaz, ktorý by mal byť podkladom pre vydanie odsudzujúceho rozhodnutia. Najvyšší súd dáva obvinenému na zreteľ, že ani týmto dovolacím dôvodom sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, t. j. spochybňovať rozsah vykonaného dokazovania či spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov vo veci nižšie konajúcimi súdmi.

Dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. môže naplniť okolnosť, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Účinné uplatnenie citovaného dovolacieho dôvodu teda pripúšťa dve alternatívy. Kým prvá umožňuje namietať nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, druhá oprávňuje dovolateľa uplatniť výhradu nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia. Za každých okolností však musí ísť o námietky právne, nikdy nie skutkové, keďže to explicitne vylučuje dikcia vety za bodkočiarkou ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd z titulu dovolania obvineného (prípadne osôb uvedených v § 369 ods. 5 Tr. por.) či generálneho prokurátora v zmysle § 369 ods. 2 Tr. por., teda nemôže preskúmať správnosť zisteného skutku a postup, akým konajúce súdy hodnotili dôkaznú situáciu, nakoľko k takejto činnosti nedochádza na poklade hmotnoprávných, ale procesných ustanovení (k tomu viď R 57/2007, ZSP 46/2013, R 47/2014). Inými slovami, dovolací súd je zásadne viazaný skutkovým stavom (ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí), ku ktorému vo veci dospeli nižšie konajúce súdy. Namietanie rozsahu vykonaného dokazovania či nesúhlas s jeho hodnotením, nenapĺňa zákonné atribúty žiadneho z prípustných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Vo svetle uvedeného neobstojí námietka založená na extrémnom nesúlade rozsudku okresného súdu so skutkovými a právnymi zisteniami, resp. keď obvinený argumentuje porušením zásady zákazu deformácie dôkazov.

Na adresu obvineného ďalšej námietky považuje najvyšší súd za vhodné poznamenať, že zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostiach prospech) vyplýva z princípu prezumpcie neviny, ktorého právne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a význam ktorého sa v trestnoprávnej

legislatíve premieta v ustanovení § 2 ods. 4 Tr. por. Z toho vyplýva, že zásada in dubio pro reo sa viaže len k zisteniu skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania, má teda procesný charakter a ako taká (jej uplatnením či neuplatnením súdom) nie je spôsobilá naplniť zvolený, ale ani žiadený dovolací dôvod uvedený v prvom odseku ustanovenia § 371 Tr. por. Výnimku v tomto smere predstavuje len dovolanie podané ministrom spravodlivosti z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 3 Tr. por. (porovnaj napríklad s uzneseniami najvyššieho súdu z 1. júla 2013, sp. zn. 2 Tdo 15/2013, z 9. septembra 2015, sp. zn. 3 Tdo 47/2015, alebo zo 4. marca 2020, sp. zn. 6 Tdo 35/2019). Ostatne, v odôvodnení napádaného rozhodnutia (str. 8) sa odvolací súd vyslovene vyjadril, že v preskúmvanej veci aplikácia zásady in dubio pro reo neprichádza do úvahy.

Povahu právnej námietky v zmysle vyššej uvedenej prvej alternatívny ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. [nesprávna kvalifikácia skutku] možno pripísať len tomu, keď obvinený spochybňuje naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu, t. j. objektívnu stránku, subjektívnu stránku a tiež kvalifikačný znak (neuvádzajúc ktorý konkrétne).

Trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) d) Tr. zák., sa dopustí ten, kto neoprávnene dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť, kúpi predá, vymení, zadováži alebo prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje.

Kvalifikačný znak spočívajúci v § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák. prichádza do úvahy v prípade, ak sa páchatel tejto trestnej činnosti dopustí závažnejším spôsobom konania, čím sa s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák. rozumie páchanie trestného činu organizovanou skupinou.

Podľa § 129 ods. 2 Tr. zák. organizovanou skupinou sa na účely tohto zákona rozumie spolenie najmenej troch osôb na účel spáchania trestného činu, s určitou deľbou určených úloh medzi jednotlivými členmi skupiny, ktorej činnosť sa v dôsledku toho vyznačuje plánovitosťou a koordinovanosťou, čo zvyšuje pravdepodobnosť úspešného spáchania trestného činu.

Kvalifikačný znak podľa § 172 ods. 3 písm. c) Tr. zák. naplnia, ak páchatel čin uvedený v odseku 1 spácha v značnom rozsahu.

Podľa § 125 ods. 1 Tr. zák. škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy (t. j. 26 600 eur, pozn. najvyššieho súdu). Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Vychádzajúc z popisu inkriminovaného skutku, vyplýva, že dovolateľ neoprávnene nakladal s omamnými a psychotropnými látkami vo formách, ako sú uvedené v § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) Tr. zák.

Zo znenia skutku zároveň jednoznačne vyplýva aj to, že obvinení sa inkriminovanej trestnej činnosti dopustili ako organizovaná skupina. Konajúce súdy teda u obvineného správne pričítali kvalifikačný znak v podobe § 172 ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. i) Tr. zák.

Najvyšší súd k naplneniu kvalifikačného znaku podľa § 172 ods. 3 písm. c) Tr. zák. (spáchanie činu v značnom rozsahu) dodáva, že tento bol ustálený v súlade s rozhodovacou praxou. Podľa aktuálnej judikatúry najvyššieho súdu (R 22/2019-III.) na základe ceny obvykle jednorazovej dávky drogy na použitie na nelegálnom trhu (pri predaji koncovému užívateľovi v určitom čase a regióne [viď R 120/2014, pozn. najvyššieho súdu]), zohľadniac (v prospech páchatel'a) zistenú dolnú hranicu cenového rozpätia pre dotknutú drogu, sa násobkom, podľa počtu obvykle jednorazových dávok predpripravených z posudzovaného materiálu (tzv. diely, skladačky), alebo pripravených z posudzovaného materiálu (bod

II.), určuje kvalifikačný moment rozsahu činu v zmysle § 125 ods. 1 Tr. zák., ktorý je okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 písm. e) (väčší rozsah), ods. 3 písm. c) (značný rozsah) a ods. 4 písm. c) (veľký rozsah) Tr. zák. Ak ide o látku, ktorá sa koncovému užívateľovi predáva na nelegálnom trhu podľa hmotnosti (sušina konope na prípravu cigariet), rozsah činu sa určuje násobkom dolnej hranice zisteného cenového rozpätia drogy za hmotnostnú jednotku, podľa množstva (gramáže) posudzovaného materiálu.

V posudzovanom prípade z celkového množstva zaistenej sušiny konope tvorila jej upotrebitelnú časť hmotnosť 14 602,14 gramov. Pri hodnote gramu tejto omamnej a psychotropnej látky na tzv. „čiernom trhu“ v rozhodnom čase i mieste vo výške od 5 eur do 22 eur (použijúc v prospech obvineného najnižšiu sumu 5 eur), by úhrnná hodnota predmetnej sušiny predstavovala sumu 73 010,70 eur (ako je to explicitne uvedené v inkriminovanom skutku). V zmysle vyššie citovaného § 125 ods. 1 Tr. zák. treba pod značnou škodou, resp. značným rozsahom rozumieť sumu dosahujúcu najmenej stonásobok malej škody, t. j. 26 600 eur. Právne posúdenie skutku teda v danom prípade správne odráža i kvalifikačný moment vyjadrený v § 172 ods. 3 písm. c) Tr. por.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa absencie subjektívnej stránky v posudzovanom prípade dovolací súd len v stručnosti odkazuje na svoju stabilnú rozhodovaciu prax, v zmysle ktorej motív páchatel'a a subjektívna stránka trestného činu sú znaky, ktoré sa síce týkajú psychiky páchatel'a, ale prejavujú sa navonok v spáchanom skutku a dokazujú sa rovnako ako objektívne znaky trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah). Námietanie ich nezistenia alebo nesprávneho či neúplného zistenia v dôsledku nevykonania dokazovania alebo nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania až v dovolaní predstavuje námietanie skutkových zistení a záverov, čo ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nepripúšťa (ZSP 40/2010). To znamená, že dovolací dôvod nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovaně, t. j. ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R 3/2011).

Ďalšou uplatnenou námietkou sa obvinený formálne domáha vyslovenia záveru o arbitrárnosti prvostupňového rozhodnutia, avšak v skutočnosti i touto sleduje svoj záujem na odlišnom hodnotení dôkaznej situácie v predmetnej trestnej veci, poukazovaním na rozpory vo výpovediach či spochybňovaním usvedčujúcej hodnoty jednotlivých dôkazov. Aj povaha tejto námietky je čisto skutková, vymykajúca sa dovolaciemu prieskumu na podklade dôvodov uvedených v prvom odseku ustanovenia § 371 Tr. por. Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. navyše dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Pokiaľ obvinený okrajovo namieta neprimeranosť uloženého trestu odňatia slobody, ktorý mu bol v tejto veci uložený, najvyšší súd s odkazom na § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. podotýka, že účinným dovolacím dôvodom je len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa. Dovolací súd teda nepreskúma prumeranosť trestu, pokiaľ bol uložený v rámci zákonom ustanovenej sadzby; neskúma ho teda z hľadiska iných hmotnoprávnych ustanovení (§ 34 ods. 3 až 5 Tr. zák.), než tých, ktoré určujú rozsah trestnej sadzby.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, obvinenému bol v tomto konaní uložený trest odňatia slobody (vo výmere 15 rokov) v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby (15 rokov až 18 rokov a 4 mesiace; po úprave v dôsledku prevažujúceho pomeru poľahčujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák.), a to na jej celkom spodnej hranici. Námietka nepoužitia inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 Tr. zák. pritom nezakladá žiaden z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (k tomu viď R 5/2011 a R 51/2014).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, rozhodol najvyšší súd spôsobom, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.